

РЕЙ БРЕДБЪРИ МАЛКИЯТ УБИЕЦ

Превод от английски: Адриан Лазаровски, 2004

chitanka.info

Тя не беше в състояние да каже кога точно идеята, че става жертва на убийство, се появи в главата ѝ. Имаше мънички, почти незабележими знаци, както и мънички подозрения през изминалия месец; неща, дълбоки като океански талази вътре в нея. Беше също като да съзерцаваш съвършено спокойната ивица тропическа вода, да изгаряш от желание да се потопиш в нея и след като го сториш, да откриеш, че под повърхността на водата дебнат чудовища — невиджани, подпухнали и многоръки същества с остри плавници, враждебни и неизбежни.

Стаята се завъртя около нея сред зловонните изпарения на истерията. Проблеснаха остри инструменти, появиха се гласове и хора със стерилни бели маски.

Името ми, помисли си тя, как се казвам!

Алис Лейбър — внезапно я осени. Съпруга на Дейвид Лейбър. Но това не ѝ донесе облекчение. Бе сама сред тези тихи, шепнеци, облечени в бяло хора, а вътре в себе си усещаше болка, отвращение и смъртен страх.

Убиват ме пред очите им. Тези лекари и тези медицински сестри — те не разбират, че с мен се случва нещо. Дейвид също не знае. Никой не знае — никой освен мен и убиецът, малкият убиец.

Умирам и не мога да им кажа нищичко. Те само ще ми се присмеят и ще ми кажат, че съм изпаднала в делириум. Те ще видят убиеца, ще го хванат, но никога няма и да помислят, че всъщност той е отговорен за смъртта ми. Но ето, че съм тук, пред Бога и пред хората, умираща, а никой не вярва на историята ми, всеки се съмнява в мен, опитва се да ме успокои с лъжите си, да ме погребее в невежество, да ме оплаче и да спаси от смърт моя унищожител.

Къде ли е Дейвид? Тя се зачуди. Навярно в чакалнята, пуши цигара след цигара, заслушан в монотонното тиктакане на старовремския часовник.

Пот бликна от всяка нейна пора и тя нададе силен вик, мятайки се в агония. Сега. Сега! *Опитай се да ме убиеш*, изкрещя тя. Опитай се, опитай се, но аз няма да умра! Няма!

След това настана пустота. Вакуум. Изведнъж болката изчезна. Изтощение, след което се спусна здрачът. Всичко свърши. О, Боже! Тя се наклони надолу и се сблъска с нищото — черно нищо, което се

отдръпна, за да даде път на друго черно нищо, а то на свой ред освободи място за още едно, още едно и още едно.

Стъпки. Внимателни, приближаващи се стъпки. Някъде много отдалеч един глас каза:

— Тя спи. Не я безпокойте.

Мирис на туид, на лула, на един познат лосион за след бръснене. Дейвид бе застанал над нея. Отвъд него — безупречната миризма на доктор Джефърс.

Тя още не бе отворила очи.

— Будна съм — каза тихичко. Бе изненада, истинско облекчение да открие, че е в състояние да говори, че не е мъртва.

— Алис — изрече някой и това се оказа Дейвид — Дейвид зад нейните затворени очи, стиснал нежно нейните отпуснати ръце.

Искаш ли да видиш убиеца, Дейвид? Чувам гласа ти, усещам как копнееш да го видиш, така че нищо друго не ми остава, освен да ти го покажа.

Дейвид се надвеси над нея. Тя отвори очи. Стаята постепенно се фокусира пред погледа ѝ. Като повдигна слабата си, трепереща ръка, тя отмести покривката.

Убиецът погледна Дейвид Лейбър с малко, червенолико, синеоко спокойствие. Очите му бяха дълбоки и искрящи.

— Защо? — извика Дейвид, усмихвайки се. — Та той е прекрасно бебе!

Доктор Джефърс очакваше Дейвид Лейбър да дойде и да прибере съпругата и детето си вкъщи. Той посочи на Лейбър един стол в кабинета си, предложи му пура, запали своята и седна на края на бюрото си, пушейки тържествено за известно време. След това прочисти гърлото си, погледна Дейвид Лейбър право в очите и му каза:

— Жена ти не харесва детето си, Дейв.

— Какво?

— Доста тежичко ѝ се отрази. Ще има нужда от много любов през тази година. Няма да ти кажа повече сега, но тя бе изпаднала в истерия в родилната зала. Такива странни неща наговори — няма да ги повтарям. Всичко, което ще ти съобщя, е, че тя възприема детето като

нещо чуждо. Виж сега, можем да изясним проблема с два-три въпроса. Това дете „желано“ дете ли беше, Дейвид?

— Защо питате?

— Жизненоважно е.

— Да. Да, „желано“ дете беше. Планирахме го заедно. Алис беше толкова щастлива преди една година.

— Мдаааммм. Това доста усложнява нещата. Защото, ако детето бе нежелано, щеше да става дума за типичен случай на жена, ненавиждаща идеята за майчинство. Това обаче не се отнася за Алис. — Доктор Джефърс махна пурата от устата си и потърка челюстта си с длан. — Трябва да има друго обяснение тогава. Може би нещо, погребано дълбоко в нейното детство, което изплува сега. Или обичайното временно съмнение и недоверие, изпитвани от всяка майка, която е преминала през изключителна болка, на косъм от смъртта, както е в случая с Алис. Ако е така, то ще потрябва известно време нещата да се нормализират. Искам да ти кажа нещо, Дейв. Ще бъде добре да се държиш спокойно и толерантно с нея, каквото и да говори тя — даже и да споменава, че иска детето да се бе родило мъртво. И ако работата не се оправи, искам вие тримата веднага да дойдете при мен. Винаги ми е било приятно да се виждам със стари приятели, нали разбираш? Ето, запали още една пура за — а да — за бебето!

Беше ярък пролетен следобед. Колата им бръмчеше по просторните, оброчени с дървета булеварди. Синьо небе, цветя, топъл вятър. Дейвид говореше много, пушеше пури, говореше още повече. Алис му отговаряше директно, спокойно, отпусайки се все повече, докато пътуването приближаваше края си. Но начинът, по който държеше бебето — не достатъчно нежно, топло или по майчински — никак не спомагаше за облекчаването на притеснението, таящо се в съзнанието на Дейв. Тя сякаш държеше в ръце някаква порцеланова фигура.

— Е — каза той накрая, усмихвайки се. — Как ще го кръстим?

Алис Лейбър наблюдаваше безизразно разделенилите се дървета, отминаващи покрай тях.

— Хайде да не решаваме още. Бих искала да изчакаме, докато не подберем наистина подходящо за него име. Не издишвай дима в

лицето му. — Изреченията ѝ се появяваха едно след друго без никаква промяна в тона ѝ. Последното изказване не носеше нито майчински укор, нито загриженост, нито раздражение. Тя просто го измънка и то вече бе казано.

Обезпокоен, съпругът ѝ изхвърли пурата през прозореца.

— Съжалявам — рече той.

Бебето си лежеше в ръцете на майка си, а слънчевите проблясъци, засенчвани за секунди от зелените листа на дърветата, танцуваха игриво по лицето му. Сините му очи се отвориха, подобни на свежи сини пролетни цветя. Влажен шум се разнесе от мъничката му, розова, еластична устица.

Алис мълниеносно погледна към бебето. Съпругът ѝ усети как тялото ѝ потръпва.

— Студено ли ти е? — попита той.

— Изведнъж ме побиха тръпки. По-добре затвори прозореца, Дейвид.

Обаче беше нещо повече от внезапен хлад. Той бавно вдигна стъклото на прозореца.

Време за вечеря.

Дейв бе донесъл бебето от детската, настанявайки го под удобен за него ъгъл, обградено от множество възглавници, на наскоро закупеното високо столче.

Алис наблюдаваше движението на вилицата и ножа в ръцете ѝ.

— Още не е за високо столче — каза тя.

— Да, ама е забавно да седи там — рече Дейв в прекрасно настроение. — Всичко е забавно. В службата също. Засипан съм с поръчки до ушите. Ако не съм внимателен, като нищо да направя още петнайсет хиляди през тази година. Хей, погледни малкия! Лигите му текат чак по брадичката! — Той се протегна да избърше устата на бебето със салфетката си. С ъгълчето на окото си забеляза, че Алис изобщо не го гледа. Той приключи с това и седна обратно на мястото си.

— Предполагам, че не е кой знае колко интересно — изрече, докато се връщаше към храненето. — Но мисля, че една майка би трябвало да проявява все пак някакъв интерес към собственото си дете!

Алис раздвижи горната си устна.

— Не ми говори по този начин! Не и пред него! По-късно, ако е наложително.

— По-късно? — извика той. — Пред него, зад гърба му, каква е разликата? — Той замлъкна изведнъж, преглътна, после се почувства засрамен. — Добре. Съжалявам. Знам как е. Извинявай.

След вечерята тя го остави да отнесе бебето на горния етаж. Не му каза да го направи; просто го остави.

Когато слезе долу, той я завари да стои до радиото, слушаща музиката, която тя не чуваше. Очите ѝ бяха затворени, цялото ѝ същество подсказваше, че в момента разсъждава трескаво, мисли и се самоанализира. Тялото ѝ трепна, щом той влезе в помещението.

Изведнъж тя се оказа до него, пред него, нежна, бърза; същата. Устните ѝ го намериха и го задържаха. Той бе потресен. Сега, когато бебето го нямаше, намираще се на горния етаж, извън тази стая, тя започваше да диша отново, да живее отново. Тя бе свободна. Тя шепнеше, бързо и безспир.

— Благодаря ти, благодаря ти, скъпи. Затова, че си ти, за всичко. Затова, че мога винаги да разчитам на теб.

Той се засмя.

— Баща ми ме научи на това. Синко, беше ми казал навремето, грижи се за семейството си!

Уморено, тя положи глава на раменете му, а уханието на косата ѝ го обгърна.

— Ти се претоварваш. Понякога се питам не беше ли по-добре, когато си бяхме младоженци. Никакви отговорности, нищо друго, освен самите нас. Никакви — никакви бебета.

Тя стисна силно ръката му в своята, свръхестествена белота се изписа на лицето ѝ.

— О, Дейв, някога бяхме само ти и аз. Ние се защитавахме един друг, а сега защитаваме бебето — но не получаваме никаква защита от него. Разбираш ли? Докато лежах в болницата, имах време да поразсъждавам за много неща. Светът е зъл.

— Така ли?

— Да. Зъл е. Но законите ни пазят от него. Когато няма закони, защитава ни любовта. Ти си защитен от мен и възможността да те нараня благодарение на моята любов. Ти си уязвим за мен, за всички

хора, но любовта те брани и закриля. Аз не изпитвам никакъв страх от теб, понеже любовта смекчава всички твои раздражения, неестествени инстинкти, омраза и незрялост. Но бебето? То е твърде малко, за да разбере любовта и законите ѝ или каквото и да било, до момента, в който не го научим. През това време ние ще бъдем уязвими за него.

— Уязвими за едно бебе? — той я отдръпна от себе си и се засмя тихо.

— Бебето знае ли разликата между това, което е правилно, и онова, което не е? — попита тя.

— Не. Но ще я научи.

— Така е, обаче то е толкова мъничко, няма никаква представа що е морал и нравственост и е абсолютно лишено от съвест. — Тя се спря. Ръцете ѝ се свлякоха от тялото му и тя се обърна внезапно. — Този шум. Какво е това?

Лейбър огледа помещението.

— Не чух — започна той.

Тя се втренчи във вратата на библиотеката.

— Там, вътре — прошепна бавно.

Лейбър прекоси стаята, запали лампите в библиотеката, огледа помещението, след което ги угаси.

— Няма нищо — рече и се върна при нея. — Ти си на предела на силите си. Хайде да си лягаме — веднага!

Изгасяйки осветлението, те започнаха бавно да изкачват стълбите към горния етаж, потънали в безмълвие. Щом стигнаха горе, тя първа наруши мълчанието.

— Извинявай за всичко, скъпи. Наговорих ти пълни глупости. Прости ми — адски изморена съм.

Той ѝ отвърна с разбиране.

Тя се спря за момент пред вратата на детската, изпълнена с нерешителност. В следващия момент, стиснала здраво медната дръжка, тя я натисна и отвори вратата. Той проследи с поглед как тя се приближава внимателно до кошарката, как поглежда надолу и се вцепенява, сякаш са я ударили в лицето.

— Дейвид!

Лейбър пристъпи напред и се надвеси над детето.

Лицето на бебето беше яркочервено и мокро; малката му розова устица се отваряше и затваряше, отваряше и затваряше; очите му

искряха в огнено синьо. Ръцете му се стрелкаха из въздуха.

— О — каза Дейвид, — то е плакало.

— Дали? — Алис Лейбър се хвана здраво за парапета на кошарката в усилие да се задържи на краката си. — Не съм го чула.

— Вратата беше затворена.

— Затова ли диша толкова тежко, а лицето му е цялото зачервено?

— Сигурно. Горкото мъниче. Да плаче сам-самичко в тъмното. Може да спи при нас тази нощ, ако продължава да плаче.

— Така само ще го разглезиш — заяви жена му.

Лейбър усети погледа ѝ, който го следеше, докато преместваше кошарката от детската в тяхната спалня. Той се съблече тихо, приседнал на края на леглото. Изведнъж надигна глава, изруга под носа си и изщрака с пръсти.

— По дяволите! Забравих да ти кажа. Трябва да летя до Чикаго в петък.

— О, Дейвид — гласът ѝ се изгуби в стаята.

— Отлагах това пътуване през последните два месеца, но сега вече ми се налага на всяка цена да отида.

— Страх ме е да остана сама.

— Нали ще имаме нова готвачка до петък. Тя ще е в къщата през цялото време. Мен няма да ме има само няколко дни.

— Страх ме е. Не знам от какво. Няма да ми повярваш, ако ти кажа. Сигурно полудявам.

Той вече бе в леглото. Тя изгаси осветлението и той чу стъпките ѝ покрай леглото, отмятането на завивките, пъхването ѝ вътре до него. Той усети топлия ѝ женски мирис до себе си и каза:

— Ако искаш да изчакам два-три дни, вероятно ще мога.

— Не — отвърна тя неубедено. — Върви. Знам, че е важно. Само дете продължавам да си мисля за онези неща, които ти казах. За законите, любовта и защитата. Любовта те защитава от мен. Но бебето — тя си пое дълбоко дъх. — Какво те предпазва от него, Дейвид?

Преди той да може да ѝ отговори, преди да успее да ѝ каже колко нелепо звучи това по отношение на невръстни младенци, тя внезапно включи нощната лампа и се изправи в леглото.

— Виж — каза тя, сочейки.

Бебето лежеше будно в кошарката си, взирайки се право в него с дълбоките си, пронизващи сини очи.

Светлината отново изгасна. Тялото ѝ под завивките потрепери.

— Не е особено приятно да се страхуваш от нещо, което си родила. — Шепотът ѝ се понижи, стана дрезгав, напрегнат, бърз. — Той се опита да ме убие! Сега лежи тук, слуша ни как си говорим и чака да заминеш, за да може отново да направи опит да ме убие! Така е, кълна ти се! — почти просъска тя и се заля в ридания.

— Моля те — постара се да я успокои той. — Недей така, моля те.

Тя плака в тъмното доста време. Накрая се поуспокои и все още потрепвайки, се притисна в него. Дишането ѝ стана равно, топло, спокойно, тялото ѝ поотпусна изострените си рефлексии и тя заспа.

Той също се унесе в дрямка.

Точно преди уморените му клепачи да се отпуснат тежко, потапяйки го в дълбоки и дълбоки талози, той долови необичаен тих звук, говорещ за будно присъствие в стаята.

Звук от малки, влажни, розови еластични устенца.

Бебето.

После го обгърна сънят.

На сутринта слънцето блестеше ярко, а Алис се усмихваше.

Дейвид Лейбър залюля часовника си над кошарката.

— Виждаш ли, дребосъче? Нещо лъскаво. Нещо красиво. Така. Така. Нещо лъскаво. Нещо красиво.

Алис се усмихна. Тя му каза да си върши работата, да лети до Чикаго, тя ще бъде силна и смела, няма смисъл да се притеснява. Тя ще се грижи за бебето. О, да, естествено, ще се грижи за него, точно така.

Самолетът полетя на изток. Имаше много небе, много слънце и облаци, а далече на хоризонта се мерзелееше Чикаго. Дейв бе повлечен в пороя на поръчките, планирането, банкетите, телефонните разговори, споровете по конференциите. Въпреки това намираще време да пише писма до вкъщи всеки ден, както и да изпраща телеграми на Алис и бебето.

Вечерта на шестия ден, прекаран далеч от дома, той получи дългоочаквания междуцятски разговор. Лос Анджелис.

— Алис?

— Не, Дейв. Доктор Джефърс се обажда.

— Докторе!

— Спокойно, синко. Алис не е добре. Предлагам ти да хванеш незабавно следващия полет за насам. Има пневмония. Ще направя всичко, което е по силите ми, момче. Само да не се бе случило толкова скоро след раждането. Тя има нужда от здрави сили.

Лейбър постави слушалката на мястото ѝ. Изправи се едва, без да усеща нито краката си, нито ръцете си, нито тялото си. Хотелската стая се размаза и се сгромоляса на парчета.

— Алис — промълви той, тръгвайки слепешком към вратата.

Витлата на самолетните двигатели се завъртяха, заръмжаха, завихриха се и спряха; времето и пространството останаха далеч назад. Дейвид почувства как дръжката на вратата се завърта под дланта му, подът под стъпките му придоби реални очертания, около него се понесоха стените на стаята и той видя на чезнещата следобедна светлина как доктор Джефърс се обръща към него, застанал до прозореца, а Алис лежи в леглото, сякаш изваяна от зимен сняг. После лекарят заговори, заговори продължително, внимателно, спокойно, звукът се издигаше и спускаше на светлината на лампата, меко пърхане, бял мрамор от глас.

— Съпругата ти е много добра майка, Дейв. Тревожеше се повече за бебето, отколкото за себе си.

Нещо в белотата на лицето на Алис, някакво внезапно присвиване, което отшумя, преди да бъде осъзнато. После, бавно, опитвайки се да се усмихне, тя започна да говори и говореше точно както една майка би трябвало да говори за това, за това и за другото нещо, рапорт минута по минута и час по час на майка, загрижена за кукленския свят и миниатюрния живот на този свят. Тя не можеше да спре; пружината бе навита до краен предел и гласът ѝ се извисяваше до гняв, страх и мъничък нюанс на погнуса, при който изражението на доктор Джефърс ни най-малко не се измени, но накара сърцето на Дейвид да затупти в ритъма на този монолог, който ставаше все по-бърз и не беше в състояние да спре.

— Бебето не искаше да заспи. Помислих си, че е болно. Само си лежеше там, в кошарката си, и късно през нощта започваше да плаче. Толкова силно плачеше — толкова силно, и то през цялата нощ. Не

можех да направя нищо, за да го успокоя — затова и не можах да мигна.

Доктор Джефърс поклати бавно глава.

— Изморила се е, организмът ѝ се е изтощил и е попаднала право в лапите на пневмонията. Сега обаче е натъпкана със сулфамид и вече се намира от безопасната страна на проклетата болест.

Дейв внезапно се почувства зле.

— Ами бебето? Какво става с бебето?

— Здраво е като камък, нищо му няма.

— Благодаря ви, докторе.

Лекарят си събра нещата и излезе от стаята, тръгна надолу по стълбите, отвори входната врата и вече го нямаше.

— Дейвид!

Той сепнато се обърна при уплашения ѝ шепот.

— Отново беше бебето — тя стисна юмруци. — Опитах се да се самозаблуждавам и да си повтарям, че това са пълни глупости, но бебето знаеше, че съм на ръба на силите си, когато ме изписаха от болницата, затова плачеше непрекъснато всяка нощ, а когато не плачеше, ставаше по-тихо и от водата. Знаех прекрасно, че само да светна лампата, и ще го видя как си лежи в кошарката, вперило поглед в мен.

Дейвид усети как тялото му се сви навътре като юмрук. Той си припомни как бе видял бебето, как бе почувствал бебето, което стоеше будно в мрака, без да заспи, много късно през нощта, когато бебетата трябва отдавна да са заспали. Будно и лежащо там, безмълвно като мисъл, без да плаче — вперило взор в тях от кошарката си. Той пропъди тази мисъл надалеч. Това беше лудост.

Алис продължи:

— Възнамерявах да убия бебето. Да, точно така. Когато бе минал само един ден от твоето заминаване, аз отидох в детската и сложих ръце на врата му. Останах така доста време — с ръце около вратлето му — мислеща, страхуваща се. След това покрих лицето му със завивките, обърнах го по корем, натиснах го надолу и излязох от стаята, оставяйки го да лежи така.

Той се опита да я спре.

— Не, остави ме да довърша — каза тя дрезгаво, съсредоточила поглед в стената. — Когато напуснах стаята му, си помислих, че всичко

е много просто. Бебета се задушават всеки ден. Никой никога нямаше да разбере. Обаче щом се върнах да го видя умряло, то бе живо, Дейвид! Да, живо, легнало по гръб, живо, усмихнато и дишащо. И след това аз не можех вече да го докосна отново. Оставих го там и не се върнах — нито да го нахраня, нито да го погледна или за каквото и да било. Може би готвачката се е грижила за него. Нямам никаква представа. Всичко, което знам, е, че плачът му не ме остави да заспя и аз размишлявах цяла нощ, обикалях от стая в стая и ето, че сега съм болна. — Тя почти бе привършила. — Бебето си лежи в кошарката и премисля различните начини да ме убие. Прости начини. Защото знае, че аз знам твърде много за него. Аз избягвам да го обичам — няма никаква защита между нас; и никога няма да има.

Тя замлъкна. Затвори се в себе си и най-накрая заспа. Дейвид Лейбър постоя за известно време надвесен над нея, неспособен да помръдне. Кръвта бе замръзнала в тялото му и нито клетка не помръдваше никъде.

На следващата сутрин имаше само едно нещо, което трябваше да се направи. И той го стори. Отиде до кабинета на доктор Джефърс, разказа му цялата история и се заслуша в търпеливите отговори на Джефърс.

— Не го приемай така навътре, синко. Напълно естествено е майките да мразят понякога своите деца. Имаме си термин за това — амбивалентност. Способността да ненавиждаш, докато обичаш. Влюбените често се мразят един друг. Децата се отвращават от майките си.

Дейвид го прекъсна:

— Аз никога не съм мразел майка си.

— Естествено, че няма да си го признаеш. Хората не обичат да си признават ненавистта, която изпитват към тези, които обичат.

— Значи Алис мрази бебето си, така ли излиза?

— По-добре да кажем, че има някаква мания или фикс-идея. Тя е отишла една стъпка по-далеч от обичайната, често срещана амбивалентност. Цезаровото сечение донесе детето в нашия свят и почти не изхвърли Алис от него. Тя обвинява бебето за това, че без малко не предизвика смъртта ѝ, както и за пневмонията. Тя проектира своите проблеми върху най-близкия обект, който ѝ е под ръка, използвайки го като източник на вина. Всички правим така. Спяваме

се в някакъв стол и започваме да ругаем мебелировката, а не нашата тромавост. Пропускаме при игра на голф и проклинаме терена или направата на топката. Ако бизнесът ни се провали, обвиняваме боговете, времето, лошия си късмет. Единственото, което мога да ти кажа, е онова, което ти казах преди. Обичай я. Това е най-великото лекарство на света. Намирай всевъзможни начини да ѝ покажеш своята обич, давай ѝ сигурност. Намери начин да ѝ покажеш колко безобидно и невинно е детето. Накарай я да почувства, че това бебе си е струвало риска. След известно време тя ще се поуспокои, ще забрави за смъртта и ще заобича детето. Ако не се оправи до месец-два, обади ми се. Аз ще ви препоръчам добър психиатър. Сега тръгвай и разкарай тази гримаса от лицето си.

Когато дойде лятото, нещата като че ли се поуталожиха. Дейвид работеше, потопен напълно в служебните си проблеми, но се стараше винаги да отделя достатъчно време за жена си. Тя, от своя страна, предприе дълги разходки, насъбра сили, от време на време се впускаше в леки игри на бадминтон. Напоследък рядко губеше настроението си и не изпаднаше в депресии. Изглежда се бе избавила от страховете си.

С изключение на една определена вечер, когато силен летен вятър задуха около къщата, топъл и внезапен, разтърсвайки дърветата като множество сияйни дайрета. Алис се събуди треперейки, пъкна се в обятията на съпруга си и се остави той да я утешава и разпитва какво не е наред.

— Има нещо в стаята, което ни наблюдава — рече тя.

Той включи осветлението.

— Отново си сънувала — каза. — Но вече си по-добре. Не си имала проблеми от доста време.

Тя въздъхна, когато той изгаси лампата, а после бързо заспа. Той я прегърна, мислейки си какво прекрасно създание е тя, след което също се унесе.

Изведнъж чу вратата на спалнята да се открява с няколко сантиметра.

На прага нямаше никой. Нямаше причина вратата да се отваря. Дори вятърът бе утихнал.

Той изчака. Стори му се, че вече цял час лежи в мрака, потънал в безмълвие.

След това, някъде много далеч, стенейки като някакъв малък метеор, умиращ в огромната мастилена шир на космоса, бебето започна да плаче в детската.

Беше едва доловим, самотен звук, носещ се сред звездите и мрака, сред дишането на жена му в неговите обятия и воя на вятъра, който се бе пробудил и сега отново разлюляваше дърветата.

Лейбър започна да брои до сто — бавно. Плачът продължи.

Внимателно отмествайки ръката на Алис от себе си, той стана от леглото, нахлузи си чехлите, наметна халата и излезе тихичко от стаята.

„Ще слеза долу, ще стопля малко мляко, после ще го дам на...“

Чернотата го погълна. Кракът му се подхлъзна на нещо и подскочи. Препъна се в нещо меко. Полетя към нищото.

Той протегна ръце напред, като по чудо успявайки да се хване за парапета. Тялото му спря падането си. Той сграбчи с всички сили парапета и изруга.

„Мекото нещо“, което бе предизвикало подхлъзването му, се прекатури и се спря няколко стъпала по-долу. Главата му бучеше. Сърцето му се блъскаше в гърлото му, което се бе вцепенило и свило от болка.

Защо някои безотговорни хора оставят нещата разпилени из цялата къща? Той напипа с пръсти предмета, който за малко да го запрати през глава надолу по стълбите.

Ръката му застина вцепенена. Дъхът му замря. Сърцето му прескочи един или два удара.

Предметът, който държеше в ръка, бе играчка. Голяма, досадна, съшита от различни части кукла, която той беше купил за забавление за бебето.

Алис го закара на работа с колата на следващия ден.

Тя намали скоростта на половината път до центъра, отби до бордюра и спря. След което изправи седалката си и погледна мъжа си в очите.

— Искам да отида на почивка. Не знам дали ще можеш да го уредиш сега, скъпи, но ако не можеш, моля те, пусни ме да отида сама. Можем да намерим някой, който да се грижи за бебето, сигурна съм в това. Но аз просто трябва да се махна оттук. Мислех си, че съм

преодоляла това — това чувство. Но не съм. Не мога да остана в една стая с него. Той ме гледа така, все едно също ме мрази. Не мога да го докосна и с пръст; всичко, което знам, е, че искам да се разкарам надалеч, преди нещо да се случи.

Той излезе от колата, заобиколи, застана до нея, накара я да се отмести и влезе вътре.

— Единственото нещо, което ще направиш, е да се срещнеш с добър психиатър. И ако той е съгласен за почивката — е, добре, така да бъде. Но това не може да продължава повече — стомахът ми е на възли през цялото време. — Той включи двигателя. — Аз ще карам през остатъка от пътя.

Главата ѝ бе увиснала; тя се опитваше с всички сили да задържи сълзите си. Когато стигнаха до сградата, където се намираше офисът на Дейвид, тя надигна глава и изрече:

— Добре. Уреди ми час. Ще поговоря с когото искаш, Дейвид.

Той я целуна.

— Сега говорите разумно, госпожо. Смятате ли, че можете да се приберете вкъщи без проблем?

— Разбира се, глупчо.

— Тогава ще те видя на вечеря. Карай внимателно.

— Не карам ли внимателно винаги? Чао.

Той остана на тротоара, загледан след отдалечаващата се кола, а вятърът развяваше нейната дълга, тъмна, сияйна коса. Горещата минута покъсно, той позвъни на Джефърс и си уреди преглед с надежден невропсихиатър.

Дневната работа не му вървеше. Всичко бе обвито в някаква мъгла, сред която той виждаше Алис — изгубена и зовяща го по име. Такава голяма част от нейния страх се бе предала и на него. Всъщност тя почти го бе убедила, че детето не е съвсем нормално в някои отношения.

Той диктуваше дълги, лишени от вдъхновение писма. Провери някои доставки в приземното помещение. Трябваше да поразпита помощниците си за туй-онуй, направи го и продължи да се занимава със задълженията си. Към края на деня вече бе страшно изтощен, главата му пулсираше и той бе изключително щастлив да се върне у дома.

Докато слизаше надолу с асансьора, се замисли: ами ако бях казал на Алис за играчката — тази парцалена кукла — в която се спънах на стълбите миналата нощ? Господи, това нямаше ли да я запрати с пълна сила към първоначалното ѝ състояние? Не, за нищо на света няма да ѝ кажа. Нещастните случаи са си, в крайна сметка, нещастни случаи.

Дневната светлина трептеше в небето, докато той се прибираше вкъщи с такси. Пред къщата той се разплати с шофьора и пое бавно по циментовата пътечка, наслаждавайки се на светлината, която още изпълваше небето и оцветяваше дърветата, без да е отстъпила място на спускащия се мрак. Бялата колониална фасада на къщата изглеждаше неестествено тиха и необитаема, след което той си припомни, че всъщност е четвъртък и наетата прислуга, от която се възползваха от време на време, имаше почивен ден.

Той си пое дълбоко въздух. Птичките пееха зад къщата. Шумът от уличното движение се чуваше от булеварда на няколко пресечки оттук. Той завъртя ключа. Ключалката изщрака и дръжката се завъртя в ръката му — тиха, лъскава и с добре смазан механизъм.

Вратата се отвори. Той пристъпи вътре, сложи шапката си на стола редом с куфарчето си, и тъкмо събличаше палтото си, когато погледна нагоре.

Късната слънчева светлина се спускаше надолу по стълбището от прозореца, разположен в горната част на помещението. Местата, които слънчевите лъчи докосваха, бяха обагрени в ярките цветове на парцалената кукла, захвърлена в подножието на стълбите.

Но той не обърна никакво внимание на играчката.

Можеше само да се вира, без да помръдва, да се вира и да се вира в Алис.

Тя лежеше просната на пода, а стройното ѝ тяло бе заело изкривено, гротескно, бледо и пречупено положение — досущ като смачкана кукла, с която никой не иска да си играе повече. Никога.

Алис бе мъртва.

Къщата остана безмълвна, и само бясното туптене на сърцето му нарушаваше тишината.

Тя бе мъртва.

Той хвана главата ѝ в ръце, докосна пръстите ѝ. Прегърна тялото ѝ. Но не, тя нямаше да оживее. Произнесе името ѝ, изкрещя го, силно,

много пъти, и се опита, още веднъж, като я притисна силно до себе си, да ѝ даде малко от топлината и силата, които бе изгубила, но нищо не помогна.

Той се изправи. Сигурно се бе обадил по телефона. Не помнеше. Изведнъж откри, че се намира на горния етаж. Отвори вратата на детската, влезе вътре и се вгледа безизразно в кошарката. Повдигаше му се. Не можеше да вижда ясно.

Очите на бебето бяха затворени, но лицето му беше цялото зачервено и плувнало в пот, сякаш бе плакало дълго и упорито.

— Тя е мъртва — каза Лейбър на детето. — Тя е мъртва.

След което започна да се смее ниско, меко и продължително, докато доктор Джефърс не изникна в нощта и не го зашлеви няколко пъти през лицето.

— Хайде стига! Стегни се!

— Тя падна надолу по стълбите, докторе. Подхлъзна се на парцалената кукла и падна. И аз за малко да се спъна в нея предишната нощ. А сега...

Лекарят го разтърси.

— Док, док, док — промърмори Дейв отнесено. — Странна работа. Странна. Аз — аз най-накрая измислих име на бебето.

Докторът не каза нищо.

Лейбър обви с трепереци ръце главата си и каза:

— Възнамерявам да го кръстя другата неделя. И знаете ли какво име ще му дам? Ще го нарека Луцифер.

Беше единайсет през нощта. Много хора бяха дошли в къщата и си бяха тръгнали, отнасяйки съществения пламък със себе си — Алис.

Дейвид Лейбър седеше срещу доктор Джефърс в библиотеката.

— Алис не беше луда — каза той бавно. — Тя наистина имаше основателни причини да се бои от бебето.

Лекарят издиша дима от пурата си.

— Недей да тръгваш и ти по този път! Тя обвиняваше детето за своята болест, а сега ти го обвиняваш за нейната смърт. Тя се препъна в една играчка, запомни това. Не можеш да изкарваш детето виновно за това.

— Имате предвид Луцифер?

— Престани да го наричаш така! Лейбър поклати глава.

— Алис чуваше разни неща посред нощ, струваше ѝ се, че някой обикаля из стаите. Искате ли да знаете какво предизвикваше тези шумове, докторе? Бебето. Само на четири месеца, то вече се движеше в тъмното, подслушвайки нашите разговори. Слушайки всяка дума! — Той се хвана за облегалките на стола. — А ако внезапно светнех лампите, едно бебе е толкова мъничко. То може да се скрие навсякъде — зад някоя мебел, зад врата, да се прилепи до стената — под нивото на очите.

— Искам да спреш с това! — настоя Джефърс.

— Оставете ме да кажа, каквото мисля или ще полудея. Когато отидох до Чикаго, кой, мислите, държа Алис будна, докато не получи пневмония? Бебето! А когато Алис не умря, то се опита да убие мен. Беше много просто — оставяш играчката на стълбите, след което зареваваш с пълен глас, докато баща ти не слезе долу, за да ти донесе топло мляко, и не се препъне. Бебешка работа, но ефективна. С мен не успя. Но ето, че уби Алис.

Дейвид Лейбър направи пауза, докато си запалваше нова цигара.

— Но аз ще го спипам. Ще запаля лампите по средата на нощта, много нощи подред, и бебето ще си лежи в кошарката с широко отворени очи. Повечето бебета спят през цялото време. Не и това обаче. Той стои буден и мисли.

— Бебетата не мислят.

— Добре де, стои си буден, правейки, каквото може там с мозъка си. Какво, по дяволите, знаем за бебешкото съзнание, докторе? Той имаше всички основания да мрази Алис — тя го подозираше, че не е това, което изглежда — и той определено не е нормално дете. А нещо различно. Какво знаете за бебетата, докторе? Общите глупости, нали? Знаете, разбира се, за децата, които убиват майките си при раждането. Защо? Може би от отмъщение заради обстоятелството, че насила са вкарани в нашия противен гаден свят?

Лейбър се наклони уморено към лекаря.

— Всичко се връзва. Да предположим, че няколко бебета от милионите новородени са способни още от самото си раждане да се движат, гледат, чуват, мислят — както малките на повечето животни могат. Насекомите например се раждат напълно самостоятелни. Само за няколко седмици малките на повечето бозайници и птици се

пригаждат към живота. А на човешките деца са им необходими години да проговорят и да се научат да се държат на слабите си крачета.

Но да предположим, че едно бебе на милиард е особено? Няма ли това да бъде съвършената ситуация, перфектният параван за всичко, което бебето иска да направи? То може да се преструва, че обикновено, слабо, беззащитно, плачещо, невежо. Със съвсем малък разход на енергия то може да пълзи из цялата къща, слушайки. Да не говорим колко лесно е да се поставят препятствия на върха на стълбите. Колко лесно е да плачеш цяла нощ, докато майка ти не хване пневмония. Колко лесно е, още докато се раждаш, да си толкова близо до майка си, че само с няколко елементарни ловки маневри да можеш да ѝ причиниш перитонит!

— За Бога — Джефърс бе скочил на крака. — Това, което казваш, е отвратително!

— Да, прав сте, отвратително е! Колко майки са умрели, докато са раждали своите деца? Колко са откърмили такива мънички уродчета, които са причинили нечия смърт по един или друг начин? Особени, червени малки създания, чиито мозъчета работят в проклетата тъмнина, а ние изобщо не се досещаме за това? Първични малки мозъчета, още топли-топли от расовата памет, омразата и суровата жестокост, лишени от друга мисъл освен тази за собственото им съхранение. А самосъхранението им в този случай се състои в премахването на майката, осъзнала що за ужас е родила. Питам ви, докторе, има ли нещо в този свят, което да е по-егоистично от едно бебе? Няма!

Джефърс гледаше мрачно, поклащайки безпомощно глава.

Лейбър захвърли цигарата си.

— Не казвам, че това дете има кой знае каква сила. Тя обаче му е достатъчна да пълзи насам-натам, изпреварвайки с няколко месеца развитието си. Достатъчно е само да слушаш през цялото време. Да плачеш до късно през нощта. Това е достатъчно, напълно достатъчно.

Джефърс се опита да се подсмихне.

— Наречи го убийство тогава. Но убийството трябва да бъде мотивирано. Какъв мотив би имало бебето?

Лейбър беше готов с отговора си.

— Кое е по-спокойно, по-защитено, почиващо си, нахранено, необезпокоявано и щастливо от едно неродено дете? Нищо. То се рее в

сънната, безвременна омая на храненето и тишината. След което, изведнъж, то бива накарано да напусне завинаги уютното си убежище, накарано е да си тръгне, запратено в един шумен, груб, егоистичен свят, където трябва сам-самичко да се грижи за себе си, да ловува, да се изхранва с ловуване, да издирва изплъзващата му се любов, която някога е била негово неоспоримо право, да се сблъсква със смут и объркване, вместо с вътрешна тишина и несмуцаван сън. И детето си отмъщава! Отмъщава си за студения въздух, за огромните пространства, за внезапното изчезване на любимите му неща. И в тъничките влакна на мозъчето му единствените чувства, които детето разпознава, са егоизмът и омразата, защото магията е била брутално разрушена. Кой е отговорен за това разочарование, за развалянето на прекрасната магия? Майката. Ето как детето намира кого да мрази с цялото си примитивно съзнание. Майката го е прогонила, отхвърлила го е. Бащата също не е по-добър, убий и него! Той също е отговорен по своя си начин!

Джефърс го прекъсна.

— Ако това, което казваш е вярно, всяка жена на света би трябвало да гледа на своето бебе като на нещо страшно, нещо, от което да се бои, нещо, в което да се съмнява непрекъснато.

— А защо не? Няма ли детето съвършеното алиби? Хиляди години на утвърдени медицински истини го пазят. Според всички естествени закони то е безпомощно и не може да му се търси никаква отговорност. Детето се ражда преливащо от ненавист. И нещата стават все по-лоши с времето, вместо да се подобряват. В началото бебето получава известна доза внимание и майчина любов. Но дните минават и нещата се променят. Когато е съвсем мъничко, то има силата да кара родителите си да правят глупави неща, когато то плаче или киха, да скачат моментално, когато то вдигне малко шум. Обаче като минат години, детето усеща, че и малката сила, която е имало, бързо и безвъзвратно е изчезнала, за да не се завърне никога повече. Защо тогава да не се опита да улови цялата сила, която може да има? Защо да не се опита да се задържи на онази позиция, при която разполага с всички преимущества? В по-късните години би било прекалено трудно да изрази омразата си. Сега би било най-удачното време за удар.

Гласът на Лейбър беше станал много нисък, много мек.

— Моето малко бебенце, лежащо в кошарката си посред нощ, личицето му е мокричко и червеничко, а той едва си поема дъх. От плач ли? Не-е-е. От измъкването от кошарката, от пълзенето на дълги разстояния през тъмните коридори и стаи. Моето малко сладко бебенце. Как искам да го убия.

Лекарят му подаде чаша вода и някакви хапчета.

— Няма да убиваш никого. Сега ще си починеш добре — ще спиш през следващите двайсет и четири часа. Сънят ще промени решението ти. Вземи това.

Лейбър изгълта хапчетата и се остави да бъде заведен горе по стълбите до спалнята, плачейки и усети как доктор Джефърс го слага да легне, и го завива внимателно. Лекарят изчака, докато Дейв не потъна в дълбок сън, след което напусна къщата.

На горния етаж Лейбър потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко.

В просъница той чу някакъв шум.

— К-к-какво — к-какво е това! — запита се немощно.

Нещо помръдна в стаята.

Дейвид Лейбър заспа дълбоко.

Много рано на следващата сутрин доктор Джефърс спря колата си пред дома на семейство Лейбър. Беше наистина прекрасна утрин и той бе дошъл да откара Дейвид за известно време извън града, сред природата, докато се възстанови. Навярно той още спеше на горния етаж. Джефърс му бе дал достатъчно успокоително, за да го приспи най-малко за петнайсет часа.

Той натисна звънеца на входната врата. Никакъв отговор. Слугите навярно още не бяха пристигнали. Джефърс натисна дръжката и вратата се отвори. Той пристъпи вътре, оставяйки медицинското си куфарче на най-близкия стол.

Нещо бяло помръдна за миг на върха на стълбите. Едва забележимо движение, след което се изгуби от поглед. Джефърс едва го мярна.

Миризмата на газ се усещаше из цялата къща.

Лекарят се втурна нагоре по стълбите, нахлувайки с трясък в спалнята на Лейбър.

Дейвид лежеше бездиханен на леглото, а стаята буквално преливаше от газ, излизащ със съскане от отворения вентил в

основата на стената до вратата. Джефърс го затегна, след което отвори широко всички прозорци и се върна при тялото на Лейбър.

То бе студено. Дейвид беше мъртъв най-малко от няколко часа.

Кашляйки задавено, докторът излезе от стаята, а очите му сълзяха. Лейбър не беше пуснал газта сам. Той просто не можеше да е направил това. Приспивателните бяха толкова силни, че нямаше да се събуди до обяд. Не беше самоубийство. Или пък имаше такава възможност?

Джефърс стоя в коридора няколко минути. После се отправи към вратата на детската. Тя бе затворена. Той я отвори. Влезе вътре и се приближи до кошарката.

Тя беше празна.

Той постоя, олюлявайки се, до кошарката за половин минута, след което измърмори нещо под носа си.

— Вратата на детската се е затворила. Ти не си могъл да се върнеш в кошарката си, където би бил на сигурно място. Изобщо не си и очаквал, че вратата ще се затръшне. Да-а-а, дребно нещо като затворена врата може да обърка и най-добрия план. Ще те намеря някъде из къщата, криещ се, преструвайки се на нещо, каквото не си. — Лекарят изглеждаше замаян. Той положи ръка на челото си и се усмихна вяло. — Боже мой, сега говоря също като Алис и Дейвид. Но не мога да си позволя никакви рискове. Не съм убеден в нищо, но не мога да си позволя да поема никакъв риск.

Той тръгна надолу по стълбите, отвори медицинската си чанта, извади някакъв предмет оттам и го стисна здраво в ръка.

Нещо прошумоля в коридора. Нещо много малко и много тихо. Джефърс се обърна внезапно.

Наложи ми се да направя операция, за да те извадя на бял свят, помисли си той. Сега, предполагам, ми се налага да направя същото, за да те върна обратно.

Доктор Джефърс направи десетина бавни, уверени крачки по коридора. По едно време вдигна високо ръката си, така че слънчевите лъчи да я облеят.

— Виж, дребосъче! Нещо лъскаво — нещо красиво!

Скалпел.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.